

LBRTLBRȚ

să ne lăbărtăm de ideologia dominantă!

#1 | aprilie-mai 2022

Sculați, nu-i nici o minuire
În regi, ciocoi sau dumnezei!
Unire, muncitori, unire,
Și lumea va scăpa de ei!
Prea mult ne-au despuiat țilharii
Ce-n lume, lux, desfriu se scald:
Să ne unim toți proletarii,
Să bătăm fierul cât e cald!

Hai la lupta cea mare,
Rob cu rob să ne unim,
Internaționala
Prin noi s-o făurim!

2 | Editorial #1 și echipa LBRTLBRȚ

3-4 | De ce steagul negru?

5-7 | Ce-i și cu „imperialismul” ăsta?

8 | Grupuri și proiecte: *Pagini Libere*

8 | Glumița lunii aprilie

9-11 | Pagina de istorie: *semnificația zilei de 1 mai*

12 | Evenimente și concerte viitoare mișteaux

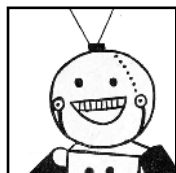
Iată-ne la adevăratul prim număr al LBRTLBRȚT. Numărul 0 s-a dat ca pita caldă și asta ne-a motivat să ne continuăm munca. Bine, am întârziat un pic, așa că acest număr va acoperi două luni. Numai bine, pentru că asta înseamnă că, în loc de afișul de la mijlocul zinei, vom avea 4 pagini de informație în plus!

Probabil vom fi mai serioase și serioși în acest număr decât am fost în cel precedent. Trebuie să povestim

un pic despre imperialism. Războiul din Ucraina nu pare că s-ar termina prea curând, iar o scurtă prezentare a acestui concept ar putea, poate, să ne ajute să ne dăm seama de ce este bine să fim anti-imperialiști/-iste.

De asemenea, luna mai este luna zilei de 1, cea a muncitoarelor și muncitorilor și ne-am gândit că ar fi o idee bună să îi rugăm pe Oma Omi și Moș Trecut să ne încrepească un text despre adevăratele origini ale acestei zile.

CARE SUNTEM ÎN LBRTLBRȚT?

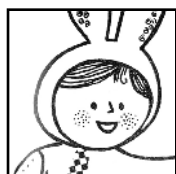
Ganait Mávro, dirigitor, opinist, părerist, raționalizează mult și stângist.

Scufița Neagră, diriguitoare, opinistă, păreristă, nu-i place pozitivitatea toxică și psiho. cogni.

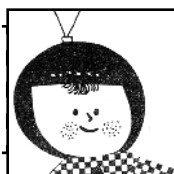
Oma Omi știe povești și istorisiri, citește și se folosește de cunoștințele ei pentru a educa masele.

Moș Trecut o ajută pe Oma Omi, spunându-și partea lui de cunoștințe, sperând că vor fi de folos generațiilor viitoare.

Rilă Lepurilă, înmulțitorul de cuvinte, face ca textele scurte să fie mai lungi și să ocupe spațiile goale.

Rila Reporterila, omul nostru de încredere, întotdeauna pe teren, niciodată la lucru. I se mai spune Bob Black.

DE CE STEAGUL NEGRU?

Steagul negru este un simbol important al anarhismului. Desigur, există mai multe variante ale sale, fiecare ramură/tactică avându-și propria variație a steagului, ca de exemplu anarho-sindicaliștii avându-l pe cel roșu-negru, sau anarho-feministele pe cel mov-negru. Dar toate acestea pleacă de la negru.

Cea mai veche relatare despre steagul negru o implică pe revoluționara Louise Michel care a arborat steagul negru la 9 martie 1883, în timpul unei demonstrații a șomerilor din Paris.

În anul următor a fost arborat la Chicago, pe 27 noiembrie, la o demonstrație anarhistă. August Spies, unul dintre celebrii martiri de la Haymarket, a remarcat că „aceasta a fost prima ocazie în care [steagul negru] a fost desfășurat pe teritoriul american”.

Steagurile negre au început să fluture pentru prima dată în Rusia în timpul fondării mișcării Steagul Negru în 1905, în timpul Revoluției din acel an.

Cei mai cunoscuți partizani care fluturau steagul negru în timpul Revoluției din 1917 și Războiului civil rus au fost mahnoviștii. Sub steagul negru, aceștia au apărat Teritoriul Liber, o zonă întinsă din actuala Ucraina, care era organizat după principii anarhiste. Pe steag era brodat „Libertate sau moarte” și „Pământul țăranilor, fabricile muncitorilor”.

Câțiva ani mai târziu, la 13 februarie 1921, au avut loc funeraliile lui Piotr Kropotkin la Moscova. În cadrul marșului funebru care se întindea

pe kilometri întregi, puteau fi văzute bannere negre pe care scria: „Unde există autoritate nu există libertate”. La două săptămâni după înmormântarea lui Kropotkin, a izbucnit rebeliunea de la Kronstadt, moment în care a început și reprimarea violentă a anarhismului din Rusia sovietică.

Emiliano Zapata, revoluționarul mexican, a folosit un steag negru împodobit cu un craniu și oase încrucișate și cu Fecioara Maria, precum și cu sloganul „Pământ și libertate”.

În 1925, anarhiștii japonezi au format Liga Tineretului Negru, iar în 1945, când federația anarhistă s-a reformat, revista lor s-a numit *Kurohata* (Steagul negru).

Howard Ehrlich, în cartea sa *Reinventing Anarchy*, spune astfel:

De ce este steagul nostru negru? Negrul este o nuanță a negației. Steagul negru este negarea tuturor steagurilor. Este o negare a națiunii,

care pune rasa umană împotriva ei însăși și neagă unitatea întregii omeniri. Negrul este o stare de furie și de indignare față de toate crimele hidoase împotriva umanității comise în numele apartenenței la un stat sau altul. Este furie și indignare față de insultarea inteligenței umane implicată în pretențiile, ipocriziile și șicanele ieftine ale guvernelor... Negrul este, de asemenea, o culoare a doliului. Steagul negru anulează națiunea și deplânge și victimele acesteia, nenumăratele milioane de oameni uciși în războaie, externe și interne, pentru mai multă glorie și stabilitate a unui stat sângeros. Îi jelește pe cei a căror muncă este jefuită (taxată) pentru a plăti măcelul și asuprairea altor ființe umane. Deplânge nu numai moartea trupului, ci și schilodirea spiritului sub sisteme autoritare și ierarhice. Deplânge milioanele de celule cerebrale înnegrite, fără a avea niciodată șansa de a lumina lumea. Este o culoare a durerii inconsolabile.

Dar negrul este și frumos. Este o culoare a determinării, a hotărârii, a forței, o culoare prin care toate celelalte sunt clarificate și definite. Negrul este înconjurul misterios al germinării, al fertilității, terenul de reproducere a vieții noi care evoluează, se reînnoiește, se îmbospătează și se reproduce mereu în întuneric. Sămânța ascunsă în pământ, călătoria ciudată a spermatozoidilor, creșterea secretă a embrionului în pânțe, pe toate acestea negrul le înconjoară și le protejează.

Așadar, negrul este negație, este furie, este indignare, este jale, este frumusețe, este speranță, este încurajarea și adăpostirea unor noi forme de viață umană și de relaționare pe și cu acest pământ. Steagul negru înseamnă toate aceste lucruri. Suntem mândre și mândri să îl purtăm, ne pare rău că trebuie să o facem și așteptăm cu nerăbdare ziua în care un astfel de simbol nu va mai fi necesar.

Ambele ilustrații îi aparțin muncitorului militant Clifford Harper

CE-I ȘI CU „IMPERIALISMUL” ĂSTA?

Scufița Neagră: Hai că de data asta nu trebuie să fim treziți în miez de noapte, pentru că vreau să discutăm despre ceva la care m-am tot gândit în ultima vreme.

Ganait Mávro: Despre ce anume?

S.N.: Imperialism.

G.M.: Te referi la imperialism în general, sau la ceva mai specific? Că uite, de exemplu acuma, războiul din Ucraina se întâmplă din cauza dorințelor imperialiste ale Rusiei.

S.N.: Da, categoric din cauza asta se întâmplă războiul din Ucraina și fix din cauza asta ar trebui să blamăm și să luptăm împotriva conducerii țării, oligarhilor, capitalismul local precum și altor ierarhii din Rusia care au nevoie de imperialism, război, colonizare și alte mecanisme de expansiune, ca să existe și să crească. Dar nu așa vrea să vorbim despre imperialism în contextul războiului din Ucraina. În plus, sunt oameni mult mai capabili decât noi să exprime niște idei pertinente și cu sens despre ce se petrece acolo. Mă gândeam să vorbim despre imperialism în general. Că uite, data trecută vorbeam despre ideologia dominantă, iar imperialismul este mediul propice prin care se propagă ideologia asta.

G.M.: Am înțeles. Păi uite, eu recent am recitit traducerea textului lui Fredy Perlman, *Atracția continuă*

a naționalismului. El vorbește despre cum diferite forme de naționalism, fie ele imperialiste sau ale unui stat-național, încearcă să se extindă asupra altor teritorii și corpuri. Exprimă clar cum, cel puțin în cazul vechilor imperii, precum cel spaniol, britanic sau chinez, ierarhiile care proveneau din zonele originare ale imperiilor stabileau cine este „civilizat” și cine este „barbar” și trebuie „civilizat” cu forța. Fie prin impunerea unei religii, sau prin sclavie. Că, vezi doamne, dacă impui o religie, cureți „barbarul” de păcate, sau că, vezi doamne, așa sunt oamenii, inferiori, și alt rol în viața asta nu au decât cel de sclav sau sclavă. Așa că iată-ne cu sute de ani de sclavie cauzată de imperialism. Sclavie care a existat și în România, oamenii care se considerau „adevărații adevărați” impunându-se cu forța asupra corpurilor altor oameni.

S.N.: Exact, România este un exemplu bun legat de tendințele unor state mici de a se extinde. Principatele române se aflau între trei imperii, cel rus, maghiar/ austriac/ austro-ungar și cel otoman, așa că nu prea aveau unde să se extindă. Teritorial vorbind. Așa că s-au extins asupra oamenilor pe care boierii, clericii și alte „vițe nobile” îi considerau inferiori. Zice bine Perlman despre asta, că imperialismul și naționalismul (și toate cele legate de

naționalism, treaba cu superior/inferior, civilizată/barbar etc.) merg bine mână în mână, și fiecare stat își crează propriul motiv pentru expansiune, fie că e vorba despre o „traumă” colectivă, un trecut sau un viitor „glorios”. Că vorbim despre „nevoia de apărare a civilizației europene”, „războiul” împotriva terorismului sau a drogurilor, sau eliberarea claselor muncitoare oprimate, apărarea valorilor românești, ungurești sau poloneze, a familiei tradiționale, toate astea sunt motive de expansiune interioară sau exterioară. Statul devine unul paranoic, de parcă toată lumea ar dori să distrugă ce are, așa că, vorba aia, care e cea mai bună apărare? Atacul. E mult mai ușor să spui că X sau Y trebuie să dispară, sau că poporul tău merită X și Y teritoriu decât chiar să oferi tuturor oamenilor din granițele statului acele lucruri de care au cu adevărat nevoie. Dar să ne întoarcem la cazul României.

G.M.: Deci...

S.N.: Deci, după ce principatele românești s-au unit în secolul al XIX-lea și au format România, țara a început să aibe pretenții tot mai puternice teritoriale. După războiul de independență din 1877-78, România, care vroia de fapt Basarabia de la imperiul rus, primește Dobrogea. Guvernul de la București nu vroia deloc Dobrogea, pentru că era foarte slab populată de români!

G.M.: Chiar așa?

S.N.: Nicio problemă! Dacă tot l-au primit, de ce să nu înceapă un amplu proces de românizare colonizând mii și mii de români în regiune, creând localități noi sau crescând populația în cele deja existente? Apoi vine primul război mondial, România intră în război în 1916, dar pierde groaznic în 1917 și mare parte din teritoriu este ocupat de forțele Puterilor Centrale, reintră în război în 1918, și iat-o de partea învingătorilor. Ce să vezi, încep uniriile Basarabiei, Bucovinei, Transilvaniei, Banatului etc. la România. În multe momente le-ăș zice mai degrabă alipiri, deoarece a fost nevoie de ajutorul armatei și a unor gărzi armate românești pentru a „pacifica” teritoriile, distrugând orice tentativă de rebeliune care nu era conformă dorințelor elitelor locale și a guvernului de la București. Ce crezi că urmează după finalizarea tratatelor de pace din 1920...ia zi, ghici ce?

G.M.: Ce?

S.N.: O românizare a noilor teritorii, mai ales a celor care au făcut parte din imperiul austro-ungar. Se închid foarte multe școli cu predare în limbile minorităților. Toată lumea, indiferent de proveniență, trebuie să știe istoria, limba, cultura românească, chiar dacă aceasta nu le-a aparținut niciodată.

G.M.: Dar stai un pic, să ne întoarcem la momentul când existau țările/principatele române și corecteză-mă dacă greșesc. Despre sclavia romilor se știe

că a existat încă din 1385, când aceștia erau „dăruiți” unei mănăstiri de către domnitorul Dan I. Desființarea robiei are loc abia în 1855 în Moldova și în 1856 în Țara Românească, ceea ce lejer le face să fi fost „țări sclavagiste” timp de peste 470 de ani. Romii au fost înrobiți și în Transilvania până în 1786, când robia e desființată în toate teritoriile Imperiului Austriac. Bine, asta nu a însemnat că o dată eliberați, romii au putut fi cu adevărat liberi. Deoarece aceștia nu au primit niciun ajutor, pământ, bani, mulți trebuind să se „angajeze” la foștii lor exploatare (boierii, bisericile), în condiții mizerabile.

S.N.: Iar o dată cu extinderile teritoriale din 1878 și 1918 ale nou-apărutei României în 1859, imperialismul românesc a însemnat un proces puternic de românizare a noilor teritorii, distrugerea identităților etnice, religioase, culturale ale noilor teritorii și popularea localităților importante cu români. Desigur, a continuat rasismul împotriva romilor, iar xenofobia și anti-semitismul erau într-o continuă creștere, existând pogromuri împotriva evreilor în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, și aceștia fiind considerați „ne-buni”. Iar practicile astea au fost folosite nu numai de statul român, ci de multe alte state care, ivindu-se ocazia istorică, au încercat să se extindă cum au putut „mai bine”.

G.M.: Păi, și atunci ce altceva este imperialismul dacă nu o politică, o

practică a unui stat pentru extinderea puterii și a dominației, prin dobândirea directă sau indirectă a unui teritoriu sau prin obținerea controlului politic și economic asupra altor zone? Și, bine, o dată cu noile forme de propagare a informației, radioul, cinematografia, televiziunea, internetul, putem vorbi și despre o altă formă de imperialism, cel cultural. Care este propagat, de obicei, de acele entități care dețin resursele necesare și/sau monopolul asupra acestor moduri de propagare. Precum filmele americane, care, ani la rând, prin prezența lor în mai toate cinematografele din „lumea liberă”, și nu numai, au promovat și împământenit foarte multe lucruri care provin din istoria, cultura, tradiția, modurile de gândire americane, precum și din politicile de stat sau propagandă politică pro-ceva și anti-ceva. Desigur, același lucru s-a întâmplat și se întâmplă în teritoriile de influență a oricărei puteri mondiale. Oricine deține puterea, monopolul asupra unor teritorii, cam decide ce face cu ele. Ceea ce e o prostie absurdă, pentru că oamenii și comunitățile din care fac parte ar trebui lăsate în pace, să se organizeze singure, și să aleagă singure calea pe care o iau, atâta vreme cât acea cale nu va pune în pericol viața nimănui, nu va discrimina pe nimeni din cine știe ce criterii și nu va considera pe unii mai „buni” și pe alții mai „ne-buni”.

S.N.: Dă-l în fras de imperialism!

GRUPURI ȘI PROIECTE

Rila Reporterila și-a dat seama că noi „publicăm” zina la Pagini Libere și poate ar fi bine dacă am scrie câteva rânduri despre acest colectiv editorial. Nu, nu avem nicio obligație, dar dacă o facem acum, am scăpat de treaba asta și la revedere, ne vedem de ale noastre!

Așa că Rila Reporterila ne-a scris pe super-secretul grup LBRTLBRȚT că:

Deci, care-i faza: Pagini Libere astea sunt un colectiv care a luat naștere la finalul lui 2017, fiind inițiat de persoane din diferite orașe. A fost răspunsul la nevoia de a avea un grup editorial organizat, care să nu se concentreze doar pe popularizarea teoriei și istoriei libertare (anarhiste, gen), ci

și asupra altor forme de organizare și istorii contestând statu quo-ul. În toți acești ani, or publicat nuș câte zeci de broșuri, câteva cărți, oferind în același timp și altor grupuri posibilitatea de a-și publica propriile materiale sau de a le avea găzduite pe site-ul lor. Materialele colectivului pot fi găsite gratuit, în format digital, pe site la ei și în format fizic la diferite evenimente, printre care, gen, Târgul Autonom de Carte și Zine, care are loc cel puțin o dată pe an la Cluj și la București. La Cluj a fost în martie, dar în iunie va avea loc Târgul Anarhist din Balcani.

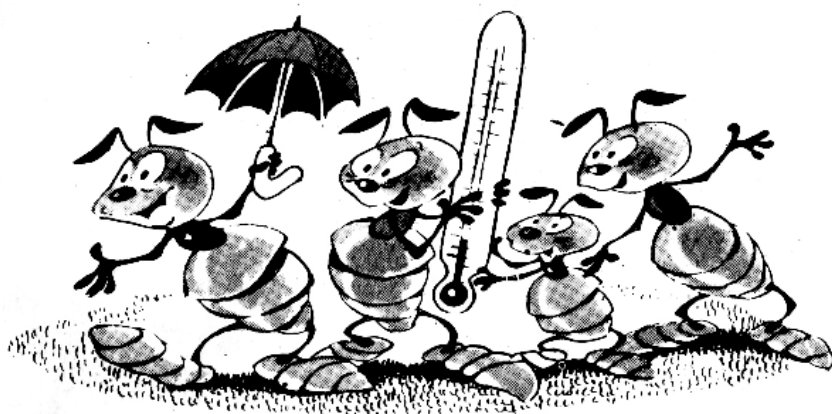
Puteți găsi colectivul aici:

pagini-libere.ro

facebook.com/editurapaginilibere

instagram.com/paginilibere/

GLUMIȚA LUNII APRILIE

Tineri și tinere socioloage, luând temperatura societății spre a deduce atât calitativ (observațiune structurată, nestructurată, interviuri etc.), cât și cantitativ (luându-se în calcul o marjă de eroare de 0.7%), cât mai este până e x p l o d e a z ă m ă m ă l i g a.

PAGINA DE ISTORIE

Bună ziua. Bine v-am regăsit la un nou text din rubrica de istorie. Ziua de 1 mai tocmai ce a trecut, iar în lume, și chiar și în țară, au avut loc marșuri, proteste și alte evenimente legate de istoria și drepturile tuturor persoanelor muncitoare. Dar care este originea acestei zile? Ne vom folosi de pasaje din câteva texte traduse recent (dar încă nepublicate) pentru a relata evenimentele care au făcut ca ziua de 1 mai să fie așa importantă.

Lucy Parsons ne spune într-un text intitulat *Haymarket Martyrs* din 1926 că:

În 1885 a avut loc o conferință la Chicago, alcătuită în mare parte din delegați din Canada. Aceștia au adoptat o rezoluție prin care îi chemau pe muncitorii și muncitoarele din această țară și din Canada să se unească pentru a cere reducerea orelor de muncă la opt ore pe zi începând cu 1 mai 1886 și să intre în grevă ori de câte ori acest lucru ar fi fost refuzat.

Albert R. Parsons a adus această chestiune în fața Adunării de Comerț și Muncă din Chicago, primul organism central de muncă organizat vreodată în acest oraș, organism pe care el însuși l-a organizat și al cărui președinte a fost ales de trei ori consecutiv. Chestiunea a fost dezbătută aprins și, în cele din urmă, respinsă pe motiv că patronii nu o vor tolera niciodată.

Sindicatul Central al Muncii, format din mecanici germani, a preluat problema

și a susținut-o activ. În același timp, a adoptat o rezoluție pe care le cerea lui August Spies, redactor al cotidianului german din Chicago *Arbeiter-Zeitung*, și lui Albert R. Parsons, redactor al ziarului *Alarm*, să o susțină în ziarele și discursurile lor. Amândoi erau oratori excelenți.

Așa a început mișcarea pentru opt ore. Multe alte orașe s-au agitat pentru ele, dar Chicago a fost centrul furtunii mișcării, datorită zelului și curajului bărbaților și femeilor din acest oraș care au lucrat zi și noapte pentru ea. Rezultatul a fost că, atunci când a sosit 1 mai 1886, Chicago a fost bine organizat și a cerut ziua de opt ore, mii de oameni făcând grevă în locurile unde unde cererea era refuzată. A fost o adevărată sărbătoare pentru muncitori și muncitoare.

Din textul lui Andrew Flood, intitulat *Mayday — its anarchist origins and meaning today*, aflăm despre cele ce au urmat:

Când, la 1 mai 1886, grevele pentru opt ore au frământat acest oraș, jumătate din forța de muncă de la McCormick Harvester Co. a ieșit în stradă. Două zile mai târziu, a avut loc o adunare în masă la care au participat 6.000 de membri ai sindicatului celor care descărcau cheresteaua, care ieșiseră și ei în stradă. Întâlnirea a avut loc la doar un cvartal distanță de fabrica McCormick și acesteia i s-au alăturat aproximativ 500 de greviști de acolo.

Muncitorii au ascultat un discurs al anarhistului August Spies, căruia Sindicatul Central al Muncii i-a cerut să se adreseze adunării. În timp ce Spies vorbea, îndemnându-i pe muncitori să rămână uniți și să nu cedeze în fața patronilor, spărgătorii de grevă începeau să părăsească fabrica McCormick din apropiere.

Greviștii, ajutați de către descărcătorii de cherestea, s-au încolonat și i-au forțat pe spărgătorii de grevă să se întoarcă în fabrică. Dintr-o dată, au sosit 200 de polițiști și, fără niciun avertisment, au atacat mulțimea cu bâte și revolve. Au ucis cel puțin un grevist, au rănit grav alți cinci sau șase și au rănit un număr nedeterminat de persoane.

Indignat de atacurile brutale la care a asistat, Spies s-a dus la biroul *Arbeiter-Zeitung* (un cotidian anarhist pentru muncitorii imigranți germani) și a scris o circulară prin care îi chema pe muncitorii din Chicago să

participe la o adunare de protest în seara următoare.

Mitingul de protest a avut loc în piața Haymarket și a fost susținută de Spies și de alți doi anarhiști activi în mișcarea sindicală, Albert Parsons și Samuel Fielden.

Pe tot parcursul discursurilor, mulțimea a fost calmă. Primarul Carter Harrison, care a fost prezent încă de la începutul adunării, a concluzionat că „nu părea să se întâmple nimic care să necesite intervenția poliției”. El l-a informat pe căpitanul de poliție John Bonfield despre acest lucru și a sugerat ca forța mare de rezerviști ai poliției care așteptau la secție să fie trimisă acasă.

Era aproape de ora 10 seara când Fielden anunța finalul adunării. Ploua torențial și doar aproximativ 200 de persoane mai rămăseseră în piață. Dintr-o dată, o coloană de poliție de 180 de oameni, condusă de Bonfield, s-a deplasat și a ordonat oamenilor să se disperseze imediat. Fielden a protestat: „Suntem pașnici”.

În acest moment, o bombă a fost aruncată înspre rândurile poliției. Aceasta a ucis o persoană, a rănit mortal alte șase și a rănit alte aproximativ șaptezeci de persoane. Poliția a deschis focul asupra celor care priveau. Nu s-a stabilit niciodată cu exactitate câți au fost răniți sau uciși de gloanțele poliției.

O domnie a terorii s-a abătut asupra orașului Chicago. Presa și amvonul au cerut răzbunare, insistând că bomba a fost opera socialiștilor și anarhiștilor. Au fost percheziționate săli de întruniri, birouri sindicale, tipografiile și case

particulare. Toți socialiștii și anarhiștii cunoscuți au fost arestați. Chiar și multe persoane care nu cunoșteau sensul socialismului și al anarhismului au fost arestate și torturate. „Faceți mai întâi raidurile și apoi căutați legea”, a fost declarația publică a lui Julius Grinnell, procurorul general.

În cele din urmă, opt oameni au fost judecați pentru că au fost „complici la crimă”. Aceștia erau Spies, Fielden, Parsons și alți cinci anarhiști influenți în mișcarea sindicală, Adolph Fischer, George Engel, Michael Schwab, Louis Lingg și Oscar Neebe.

Procesul a început la 21 iunie 1886 la tribunalul penal din comitatul Cooke. Candidații pentru juriu nu au fost aleși prin maniera obișnuită de a extrage nume dintr-o cutie. În acest caz, un executor judecătoresc special, nominalizat de procurorul Grinnell, a fost numit de instanță pentru a selecta candidații. Apărarea nu a fost autorizată să prezinte dovezi conform cărora executorul judecătoresc special ar fi afirmat în mod public: „Eu gestionez acest caz și știu despre ce este vorba. E la fel de sigur ca moartea că acești indivizi vor fi spânzurați.”

În cele din urmă, componența juriului a fost o farsă, acesta fiind alcătuit din oameni de afaceri, funcționarii acestora și o rudă a unuia dintre polițiștii morți. Statul nu a oferit nicio dovadă că vreunul dintre cei opt bărbați aflați în fața instanței ar fi aruncat bomba, ar fi avut legătură cu aruncarea ei sau chiar ar fi aprobat astfel de acte. De fapt, doar trei dintre cei opt se aflau în Piața Haymarket în acea seară.

Nu a fost prezentată nicio dovadă că vreunul dintre vorbitori ar fi incitat la

violență, ba chiar, în mărturia sa de la proces, primarul Harrison a descris discursurile ca fiind „blânde”. Nu a fost prezentată nicio dovadă că ar fi avut în vedere vreun act de violență. De fapt, Parsons își adusese cei doi copii mici la întâlnire.

La 19 august, șapte dintre acuzați au fost condamnați la moarte, iar Neebe la 15 ani de închisoare. După o campanie internațională masivă pentru eliberarea lor, statul a făcut un „compromis” și a comutat pedepsele lui Schwab și Fielden la închisoare pe viață. Lingg l-a păcălit pe călău, luându-și singur viața în celula sa cu o zi înainte de execuție. La 11 noiembrie 1887, Parsons, Engel, Spies și Fischer au fost spânzurați.

Acestea au fost evenimentele care au făcut ca ziua de 1 mai să devină cea mai importantă și emblematică zi pentru lupta muncitoarelor și muncitorilor pentru un trai și o viață mai bună.

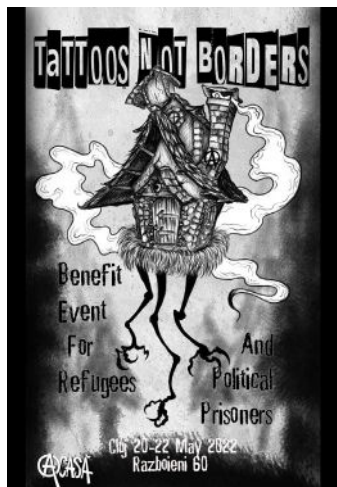
Din păcate, sensul inițial al zilei a fost diluat și ocultat în timp.

Vă invităm cu căldură să citiți alte două texte (de asemenea traduse în limba română, dar încă nepublicate) legate despre evenimentele din Piața Haymarket. Acestea au fost scrise de către Carolyn Ashbaugh și se intitulază *Women in the Haymarket Event* și *Radical Women: The Haymarket Tradition*. Ambele, precum și primele două, pot fi găsite, gratuit, pe The Anarchist Library.

Despre anarhie vom lămuri numai că noi suntem încredințați că autoritatea este una din piedicile cele mai mari la dezvoltarea omenirii și că toate formele de stat sunt rele, începând de la monarhia cea mai absolută, până la republica radicală sau chiar până la „statul popular” al socialiștilor etatiști. Societatea viitoare se va cârmui singură și toate lucrurile se vor regla prin bună înțelegere și fără de stăpâni.

Un socialist anarhist, Iași, 1883

— EVENIMENTE ȘI CONCERTE MIȘTEAUX —

Tattoos Not Borders face parte dintr-o rețea mai largă de acțiuni de solidaritate cu toți cei care fug de războaie și represiune politică. Este totodată o acțiune de luptă împotriva tuturor formelor de detenție pe care statele le orcheștrează în mod continuu în numele securității sociale și naționale.

Timp de trei zile, în timpul evenimentului, te vei putea programa la tatuaje, vei putea să te bucuri de celelalte activități sau să citești zine și alte materiale referitoare la situația actuală. Toate fondurile strânse vor sprijini direct colectivele și grupurile care se opun în mod activ războaielor și care fac tot posibilul pentru a ajuta refugiații și prizonierii politici, și anume: Nimeni nu e ilegal, Operation Solidarity, ABC Polonia și ABC Belarus.

Singurul război pe care îl susținem este războiul împotriva imperialismului și naționalismului! Solidaritatea transnațională este arma noastră!

Tattoo artistx

[instagram.com/macab_tattoo](https://www.instagram.com/macab_tattoo)

[instagram.com/_sleepy_matt_](https://www.instagram.com/_sleepy_matt_)

[instagram.com/ph4t3m](https://www.instagram.com/ph4t3m)

[instagram.com/carolinlafleurdumal](https://www.instagram.com/carolinlafleurdumal)

[instagram.com/rarestattoo](https://www.instagram.com/rarestattoo)

[instagram.com/_useless_tattoo_](https://www.instagram.com/_useless_tattoo_)

[instagram.com/a_void](https://www.instagram.com/a_void)

[instagram.com/clemono](https://www.instagram.com/clemono)

Prețurile vor fi stabilite de tatuatorx în funcție de tema aleasă de tine. Asigură-te că alegi un model de dimensiuni rezonabile, astfel încât toată lumea să aibă șansa de a pleca cu un tatuaj.

Dacă dorești să te tatezi, vei găsi portofoliul fiecărui artist la eveniment. Dacă ai deja o idee, poți contacta un artist în prealabil pentru a face o programare.

Concerte, party, discuții și ateliere

Vom anunța în curând!

Extra

Mâncare vegană, Infoshop, bibliotecă și distro.

Locație

Spațiul A-casă. Războieni 60, Cluj

Donații

Dacă nu poți participa la eveniment, dar dorești totuși să ne susții, poți să faci o donație aici:

[paypal.com/paypalme/nimeninulegal](https://www.paypal.com/paypalme/nimeninulegal)

Dacă vreți să fiți la curent cu ce concerte se mai organizează prin Cluj, alăturați-vă acestui canal de Telegram:

<<< <https://t.me/lmacollective>

LMA este un mic colectiv DIY punk care face concerte de câțiva ani, mai ales în Cluj, România.

Orice feedback este binevenit. Nu există adresă de mail sau număr de telefon, așa că spune ce crezi despre ce ai văzut persoanei care ți-a dat foile astea, poate-poate ajunge informația la urechile potrivite.

Sau poate scri un mesaj la [instagram.com/grecucd](https://www.instagram.com/grecucd)